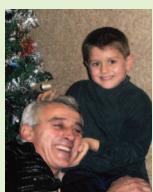

трибуна

АРСЕНАЛ

на стр. 5

Иван Аврамов:
42 години с песента на струга

10 юни 2011 г. • година I • брой 4

Акценти

ДВАМА АРСЕНАЛСКИ РЪКОВОДИТЕЛИ - НОМИНИРАНИ ЗА КМЕТ НА КАЗАНЛЪК

Иван Горолов
председател на БСП
Казанлък

Двама представители на „Арсенал“ АД, членове на ръководния екип, са сред номинираните за кандидат-кмет на Казанлък от основните партийни организации на БСП в общината.

Това показват обобщените предложения на казанлъшките социалисти, направени на местни събрания, за кандидат-кмет на Казанлък и кандидати за общински съветници от левицата.

Двамата представители на „Арсенал“, спечелили доверието на местните партийни структури, са инж. Цветан Шиков, ръководител направление „Проектиране, инвестиции и строителство“ и инж. Янко Запрянов - директор „Технологично и иновационно оборудване“. Двамата номинирани в момента са общински съветници от групата на Експерти за Казанлък.

Те са сред общо 11-те номинирани от социалистите за кандидат-кмет на общината.

Потърсен за коментар във връзка с номинацията му за кандидат-кмет, инж. Цветан

Шиков поясни, че благодаря за гласуваното доверие на членовете на БСП, но не би приел подобна номинация, защото от 3 години има ангажименти към Групата на Експерти за Казанлък.

Пред „Трибуна Арсенал“ Янко Запрянов бе още полаконичен: „Оценявам с благодарност подобна номинация, но моите професионални планове са свързани с работата ми в „Арсенал“, а обществените ми ангажименти са с Групата на Експерти за Казанлък.

Освен двамата арсеналци, номинирани за кандидат-кметове от членовете на БСП в казанлъшко, са: председателят на Общинския съвет Васил Самарски, настоящият кмет Стефан Дамянов, омбудсманът Катя Киличчиева, лидерът на казанлъшките социалисти Иван Горолов, кметът на село Шейново Николай Терзиев, директорът на завода за пружини в село Крън инж. Александър Минчев, братята Иван Дочев и Дочо Дочев, бившият зам. областен управител Румяна Друмева.

Коя от издигнатите общо 11 кандидатури за кмет на Казанлък ще се превърне в официалната кандидатура на БСП, ще стане ясно на общинска конференция, насочена за 25-ти юни. Гласуването за официалната кметска кандидатура ще е тайно, при закрити за журналисти врати.

Освен 11-те предложения за кандидат-кмет от БСП, казанлъшките социалисти са номинирали и 48 свои съпартийци за кандидати за общински съветници. Сред тях са, както познатите имена на досегашни общински съветници, така и на депутата от 36-то НС Георги Захариев, на дългогодишната директорка на Хуманитарната гимназия в Казанлък Янка Найденова, на настоящия зам.-кмет на града Евгения Чернева. За общински съветници от БСП са предложени и нови имена, основно на млади хора, предимно лекари и интелектуали.

Според председателя на Общинската организация на социалистите в Казанлък Иван Горолов, ВПС на БСП няма да има право да променя вота на казанлъшките делегати от 25-ти юни.

По предварителна информация, делегатите на форума ще са в същия състав от предишното заседание, като от тях ще отпаднат само починалите и тези, които са напуснали партийните редици. Според първоначалната информация 224 социалисти ще решат кой да е официалният кандидат на БСП за кмет.

Горолов не се ангажира с прогноза кой от кандидатите на ГЕРБ в Казанлък е по-предпочитан за съперник от страна на социалистите, но уточни, че БСП в града има ресурс за победа на местните избори.

Деляна Бобева

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

на стр. 4

Валерий Кузмич: Гордеем се, че тук се произвежда добро оръжие

на стр. 7

Веселин Маринов: В „Арсенал“ имам стотици приятели

на стр. 8

Тест за жени: Как да познаете кръшка у дома?

сн. М. Маденджиян

Втора седмица тече трескава работа по изграждането на новия паркинг за коли на арсеналци. Той ще се простира на 5,5 дка. площ и ще осигурява възможност за паркиране на 160 автомобила. От управата на фирмата обещават да е готов до средата на юни.

Изпълнителният директор на „Арсенал 2000“ АД Христо Ибушев, в качеството си на председател на Асоциацията за приятелство „Казанлък - Япония“, подари чек за екскурзия до Страната на изгряващото слънце на тазгодишната Царица Роза Симона Петкова. Пътуването, което ще е през септември, ще бъде заедно с ансамбъл „Арсенал“. Освен тази награда, Симона получи още едно пътуване до Япония, през май додато. То е от Асоциация „Фукуяма - България“. Наградата връчи посланикът на Япония Н. Пр. Макото Ито.

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редколегия: Деляна Бобева, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков. Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

Веселина Дервишева: ЖИВЯХМЕ ИСТИНСКИ

Или 20 години по-късно за 20-те щастливи години от живота на главната редакторка на в. „Заводска трибуна“

Тя прекарва 20 от своите почти три пъти по толкова години в „Арсенал“. Сега ги нарича „най-щастливият период в живота ми“ и твърдо вярва, че още не е приключил. Не само защото „Арсенал“ се е превърнал в значителна част от него, белязал дните й, личния ѝ живот и в огро-

младости на своите ученици. Сега е щастлива баба на внуче и две пораснали и реализирани вънчедеца.

Че страницата „Арсенал“ не е затворена в живота на последната главна редакторка на в. „Заводска трибуна“, е ясно от очите й. Заговорили са вестника,

мна степен и нейното духовно израстване. Направил я щастлива жена. Която през цялото време е имала усещането, че живее щастливо, че върши нещо важно и с мисия. Че е била обградена от умни хора и личности, от които е цяло щастие да попиваш житейски уроци.

Веселина Дервишева - жена, която постъпва на работа в някогашната „Заводска трибуна“ в почти невероятната вече 1973 година: току-що излюпена от университета, има странната съдба да сподели най-добрите и преломни години на вестника. Нещо повече: на нея се пада тежката участ и да го закрие.

Поемайки в неясния път на онези страшни, размирни и непредсказуеми години, в началото на 90-те, в безпътицата. Там, където потънаха твърде качествени и с таланти хора.

Започва като редактор във

светват, горят. И е съвсем логично да подпалят отново перото й. Което със сигурност има какво още да ни каже.

Защото истинските пера нямат възраст, нито време. Също като истинските хора.

Докато я слушах, искрено й се възхищавах. Дори леко й за-видях: заради щастиято и шанса да живее във време, в което идеалите са били живи, честта и достойността - част от делничка, а истинските хора - на всяка крачка. Сега е по-различно...

Потърсих я заради носталгията по онова време и желанието да превърнем настоящия вестник в негово по-добро лице, а защото знам, че няма как да успееш, ако не потърсиш миналото и своите корени в него. Заради опората, която дават, ако са здрави. А тези се оказаха железнни. Не съм и предполагала, че да работиш

и също

Редколегията на в. „Заводска трибуна“

вестника, на мястото на Юлия Абдишева, минава във времето на покойния вече Ангел Арабаджиев и след два екипа завършва го си в „Арсенал“ на 22 март 1993 година.

Оттогава досега е преподавател по български език и литература. Съпреживява стотиците

в един ведомствен вестник във времето на соц-а е толкова голямо предизвикателство и школа. Урок, който не забравяш, докато си жив. Години, които цял живот те държат с буден дух и вечно млад, винаги готов да започнеш отново.

За Веселина Дервишева вест-

ник „Заводска трибуна“ е времето, в което е живяла най-пълно и е била най-щастлива... Не само защото е имала невероятни учители и екип, с който списва четирите страници, първо веднъж на десет дни, а после всяка седмица, а защото са имали невероятния шанс да създават живот в живота.

Излизахме в тираж 8 хиляди броя, това си беше повече от добър тираж за онова време, имахме сътрудници от всеки цех, всяка бригада, всеки бе готов да пише, дори и на коляно, спомня си главната редакторка за онова време. В началото вестникът на арсеналци се печата в заводската печатница, на ръчен набор, буква по буква. После, с времето и технологиите, започва лентопечатният набор, а след това и по-съвременният начин на печат, в градската печатница. Заради снимките, които отпечатват във вестника, два пъти седмично се е налагало човек от редакцията да пътува до Софийската полиграфия, за клишиета. От старите печатари научих много, те бяха тези, които първи четяха вестника, още на машината, и даваха безценни съвети и идеи, разказва редакторката, имала честта да дели бюра и пера с колегите си Антоанета Джимова, покойният Йордан Йорданов, Юлия Младенова, Петър Марчев, Петко Въчев, Борис Спасов, Цветан Павлов и други. Рамо до рамо работят с колегите си от местната радиоуребда - Янка Спасова, Детелина Павлова и Антоанета Джимова.

Бяхме на крак постоянно, отразявахме всичко в „Арсенал“, който си беше град в града, в него работеха 12 хиляди души тогава, пали се Веселина и признава, че сега ѝ липсват тези мащаби. Някак посрънна градът, като се сви комбинантът, а той дава облика и жизнеността на един град. В четирите страници на „Заводска трибуна“ има място за всичко: и най-вече на челна страница за социалистическото съревнование, което се отразява безкомпромисно.

И се наблюдава от Профкомитета и специално сформиран щаб. Невероятно признание и невероятен морален ангажимент бе появата във вестника. Това важеше за всички - от работника до първите ръководители на завода, спомня си главната редакторка.

На страниците на вестника място намират политическата учебна година, дописките от различните заводи и бригади, а третата страница е запазена територия за хората: рубрика за човека във ватрената и онова, което се крие под нея. Беше модерната страница, с още по-модерни тогава жанр на очерка, търсехме скритата същност на хората, работещи в „Арсенал“, спомня си Веселина, която пази скъпки спомени от онова време в двата тома на сборника с очерци „Следи във времето“ за арсеналци, които се появяват навърх кръгла годишнина на завода.

Последната страница е страницата за спорт, култура, срещи с изявени национални творци, лично творчество, всичко, кое то пълни душата на хората от оръжейницата. А те с охота стават сътрудници. Един от тях в първите си арсеналски години е настоящият изпълнителен директор Николай Ибушев.

Покрай ангажиментите си във вестника Веселина е с редкия по

Споделено...

- » С голям мерак си карах работата.
- » С много болка си спомням за това време. Истински съм живяла само тогава.
- » За „Арсенал“ винаги и с много любов.
- » Там остана сантиментът ми по миналото, по една система, сравнително справедлива, сантиментът ми по кауза за качествените и способни хора, с които си бил заобиколен. Сантиментът по един свят, в който изпитваш гордост, че си арсеналец.
- » Шансът в живота ми е, че са ме управлявали умни хора.
- » Животът ми беше песен. Журналистиката е песен, когато имаш усещането, че това, което правиш, има смисъл и че ти носи удоволствие и може да те храни.
- » Животът ни направи бойци: вечно търсещи, но и вечно недоволни от себе си.
- » В „Арсенал“ минаха най-добрите ми години.
- » Имаме нужда да препрочетем онова ежедневие отново.
- » Помня случка, когато веднъж в редакцията дойде стар работник да предаде намерени 5 лева. Имаш работа, препратих го в радиоуребда. Там пуснали съобщение за намерените от него пари. След време дойде човекът, за да каже, че всички му се подигравали, задето не изпил парите и не ги превърнал в две бири, а тръгнал да дири собственика им. „Не мога, момиче, чужди пари в джоба да сложа.“, призна работникът, който се бе превърнал в един от глупациите в „Арсенал“. Това беше началото на разрухата. Но го осъзнах по-късно.
- » За мен „Арсенал“ е като едно пристанище - винаги ще те приюти, дори само защото никога си бил част от него.
- » Имам усещането, че тази страница, арсеналската, е жива и не съм я затворила. Човек винаги се връща при първоизвора.
- » „Арсенал“ е невероятна школа. Ако научиш добре урока си там, ставаш дялан камък. Отвсякъде те искаш.
- » Тази фирма ми даде много и ще ми липсва винаги!

онова време шанс да вижда отблизо работата на арсеналското ръководство.

Възхищава се на уменията на директорите от онова време, които решавали арсеналските

бил посрещнат като Бог - заради впечатлението, оставено от Крум Христов.

Бяха невероятен екип, имаха отношение към нещата. Иванов дори промени визията на вест-

По време на репортаж

казуси дори по време на партия таблица.

Бяха си разделили света на зони и докато хвърляха заровете си, изграждаха стратегия за пазарите, разказва Веселина Дервишева.

И до днес си спомня случка, разказвана ѝ от покойния вече Крум Христов. По време на едно от многобройните му посещения в Близкия Изток се наложило да присъства на семинар със специалисти от арабските страни и техните шейхове. Христов, обаче, нямал след себе си делегация. Бил сам. Въпреки това ги впечатлил с познания и компетентност, а когато го попитали дали той е първият в „Арсенал“, казал, че над него има друг.

След време Крум Христов посещава отново арабската страна, където пазят топли чувства към него, но вече с генералния директор, тогава Иван Иванов. Той

никма, името му, цялостната му концепция в последните години, разказва бившата шефка, отключвайки почти посрънлия от времето факт, че въсъщност последните години преди закриването си, „Заводска трибуна“ се превръща във във „Арсенал“.

Точно защото Арсенал се превръща в най-голямата школа в живота й, Веселина с болка приема последните години от своята ера там.

Било страшно: време, в кое то личностите се смачкат, на власт идва лумпенизация и разрухата. С болка наблюдава ставащото, без да може да му се противопостави. След две прена-значения, поема път отвъд портала.

И го върви. Със стаена болка вече почти 20 години.

Но сърцето ѝ си остава арсеналско. И няма да му мине.

Деляна Бобева

В. Кузмич:

ГОРДЕЕМ СЕ, ЧЕ ТУК СЕ ПРОИЗВЕЖДА ДОБРО ОРЪЖИЕ

Какво знаехте за „Арсенал“, преди да пристигнете в България?

- За „Арсенал“ знаехме, че е много хубаво и много голямо предприятие, което произвежда само качествена продукция. Известно ни е също, че фирмата ви изнася своите продукти по целия свят. Гордеем се, че тук се произвежда автомат „Калашников“, подобрен от вашите специалисти. А за положителните практики на синдикалната организация на КНСБ в „Арсенал“ знаем от международната синдикална организация „Евразия“, в която членуват Беларус и България.

Колко профсъюза има в Беларус?

- В нашата страна има 28 отраслеви профсъюза, обединени в една федерация. По мащаби нашият синдикат, на машиностроителите, влиза в десетката. Има и други, свободни, профсъюзи. Нямаме строго определени териториални обединения, имаме 3 укрупнени регионални съвета, които имат председатели. Структурирани са областни и регионални организации.

От какво зависи числеността на профсъюзите организации във вашите предприятия?

- Съществува следната зависимост: ако едно предприятие работи добре, членовете на профсъюзите са много; и обратно – ако работи лошо, профсъюзите членове са малко. У нас има добре работещи пред-

приятия, в които процентът на профсъюзните членове достига 90-95% – благодарение на силните профсъюзи в тях. Има и не дотам добре работещи фирми, в които този процент е някъде около 50. На такива организации ние помагаме да увеличат броя на членуващите в тях.

Има ли истина в това, че Александър Лукашенко е дал указания да бъдат освобождавани работниците, които не членуват в профсъюз?

- Освен да определя подобно твърдение като глупост, друго не мога да кажа. Такова нещо не може да има – нито по устав, нито по понятие. При нас важи волеизявленето на всеки човек да членува или не в профсъюз. Работещите хора имат интерес от това членство – за да бъдат защитени. Изключения има само в някои професии, например при юристите, икономистите и някои други, които могат сами да се защитят.

Всяка държава води своя собствена политика, която е съгласувана с определени структури. Тази политика отразява нивото на живот на хората. Беларус е суверенна държава и всяка власт има реакционен характер. Те са неуместни. С гордост можем да заявим, че ние, народът на Беларус, сме преди всичко трудолюбив народ, народ самодостатъчен. Така че – подобно твърдение е противоречно само по себе си. Днес ние водим внимателен

В. Кузмич с Ат. Бозов

Валерий Кузмич е на 52 години. В системата на профсъюзите в Беларус е от 1988 г. От 8 години е председател на Беларуския профсъюз на работниците от автомобилното и селскостопанското машиностроене, в който членуват 116 хиляди души, обединени в 61 организации. Профсъюзът обединява най-големите предприятия в страната, сред които са Минският тракторен завод, Минският автомобилен завод. Заводът за колесни влекачи и др. Тези фирми са в „тройката“ на световните производители, 70% от продукцията им е експортна. Последната новина от отрасъла е, че наскоро е бил пуснат 360-тонен камион.

Над 20 хиляди са членовете на организацията, с които синдикатът на машиностроителите си сътрудничи – на ветераните, на младежки и женски структури, училища, колежи и др.

Профсъюзният лидер приема, че средната работна заплата /ок. 700 лв./ в страната му е задоволителна, но не трябва да пада повече от това. Горд е, че безработицата в Беларус е под 1% /в България е 8,5%.

„За всяко нещо се иска работа“ е негов основен принцип.

Валерий Кузмич и колегата му Александър Меркул бяха на посещение в „Арсенал“ по покана на синдикалната организация „Металелектро“ и на СК на КНСБ в „Арсенал“ АД.

диалог със Съюза на работодателите, с Националния професионален център на правителството и с други институции. Правителството е наш социален партньор.

Какви са най-честите синдикални проблеми, които Ви се налага да решавате? С какви средства постигате това?

- В основата на всеки профсъюз са неговите членове. Така че, проблемите, които решаваме, идват на дневен ред от същите членове на профсъюза. Тези проблеми са от най-различен характер – трудов, служебен, битов. Затова ние се стараем чрез своите структури да стигнем до всеки профсъюзен член и да бъдем в негова защита, като изхождаме изключително от интересите и проблемите на конкретния човек.

Профсъюзите в Беларус функционират така, че никой по никакъв начин не ограничава защитата на хората. Затова ние работим позитивно и с наемателите на работна ръка, и с правителството. Защото

икономиката трябва да се развива. А независимо от кризата, показателите, които имаме, са добри. Нещо повече, обемът на производството продължава да нараства.

Как реагират работниците, когато са недоволни от определена политика? Кога за последен път в Беларус е имало протест или стачка?

- Като председател на профсъюз, аз смяtam, че ако работниците и профсъюзите са стигнали до стачка, това означава, че те не си вършат добре общата работа. Те не трябва да стигнат до това, особено профсъюзният лидер. Смяtam, че проблемите, които съществуват, трябва своеобразно да се локализират, каквито и да са те. Проблемът трябва да се решава още съвместно със всички, а не когато се стигне до стачка. В този смисъл нашите методи са малко по-различни. Мога да кажа, че за отделни предприятия, намиращи се, за съжаление, в криза, стачката не е онова оръжие, на което рязко можеш да дръпнеш спусъка. Особено, когато в света има ре-

цесия. Въпросът не е в това да стигнеш до стачка, а в това – да има консенсус и да не се стига до нея.

Освен КТД, основната ни функция е защита на работниците. Социалният пакет е нашата главна грижа, тъй като той определя нивото на живот – правна защита, здравно осигуряване, охрана на труда, социално и духовно развитие и всичко останало, което днес не достига.

Има ли съществени разлики в работата на българските и беларуските синдикати – както в контекста, така и независимо от членството им в Евразия?

- Мисля, че в профсъюзната работа, а това се доказва и от действието ни като членове на Евразия, не може да има принципно големи разлики. Може да има известни различия само в отделните направления. Струва ми се, че проблемите ни си приличат. Като разговаряхме с вашия председател, констатирахме, че някои стъпки, които ние едва сега имаме намерение да направим, вие вече сте ги направили. Например, ние сме на прага на приватизацията, а при вас тя е приключила. Затова основната цел на нашето посещение е да научим какви методи вие сте използвали, когато са противили различните процеси по време на прехода, къде са били минусите и къде – плюсовете.

Ние искаме предварително да се ориентираме, за да не допуснем грешки. В нашата страна настъпват преобразования, но ние знаем, че те трябва да станат с търпение и без прибръзнатост, за да можем да съхраним най-важното – трудовите колективи; за да можем да запазим социалния пакет, да не увеличаваме броя на уволнените, да се постараем да запазим хората и да създадем нови работни места. Ние сме тук, за да обменим опит в нашата работа – например по въпросите на здравеопазването, което е от изключително значение, както и в другите сфери. Тези взаимоотношения ние ще развиваме на база споразумението за сътрудничество между нашите профсъюзи. Аз мисля, че профсъюзите на България и Беларус са близки по своята същност, по своята насоченост и активност. Между нас има много общо и ние сме си интересни един на друг.

Най-голямата Ви амбиция като профсъюзен лидер?

- Преди всичко – да намаля до минимум професионалната заболяваемост. Поставил съм си и друга цел – нашият профсъюз да работи така, че максимално да приближим нивата в диференциацията на работната заплата. Средната заплата у нас е нормална, но има предприятия, в които възнагражденията за отделните категории са по-ниски. Затова ми се иска този праг не прекъснато да се покачва, при това – да се покачва ефективно. Това са въпроси, които ми се иска в най-близко време да бъдат решени.

Мария Рашкова

вената шапчица“, изпълнена от Нина Куомджиян.

На жеста децата от „Буратино“ отвърнаха с подобаващо внимание и уважение, както и с обещанието да станат още по-слушни и един ден да са част от новата арсеналска смяна.

На среща със синдикалния актив

ПРАЗНИЧЕН ПОЗДРАВ ЗА ДЕЦАТА ОТ ДГ „БУРАТИНО“

Международният ден на детето 1-ви юни бе тържествено отбелязан в детската градина „Буратино“, която се намира на територията на „Арсенал“ АД. Празникът се проведе в цветния двор на детското заведение, където деца, преподаватели и гости от Настоятелството, се радваха на слънчевия ден и на музикалната приказка, изпълнена на живо от пловдивската цигуларка Нина Куомджиян.

За празника си малчуганите от градината посрещнаха важни гости – представители на ръководството на „Арсенал“.

В двора на забавачницата малчуганите бяха приветствани от Янко Запрянов – директор „Технологично и иновационно оборудване“, Станислав Ненов – директор по специалните въпроси, и Добрин Драгнев – главен счетоводител на „Арсенал“ АД, които ги дариха със сладки и шоколадови лакомства. Специален дар за децата бе и музикалната импровизация на приказката „Чер-

сн. М. Маденджийян

Иван Аврамов:

42 ГОДИНИ С ПЕСЕНТА НА СТРУГА

Той е от изчезващите видове.

От тези, благодарение на които десетилетия се е градила държавата ни, и същите, поради чийто дефицит в огромна степен сега се сгromолясва.

Макар самият той да се приема като обикновен човек, с уговорката, че обича тишината и най-добре се чувства сам. В компанията на своя универсален струг, с който не се разделя вече 42 години.

Още от пръв поглед личи, че това е човек, от който можеш да чакаш много работа, но не и много приказки, макар самият той да смята, че говори много.

Докато нижем приказката, рядко вдига поглед от земята, а сръчните му ръце нервно шарят по масата, свикнали непрекъснато нещо да излиза изпод тях.

Не е свикнал със славата, непознато му е и желанието да разкажем за него, видимо го притеснява. Споделя, че не е човек на големите амбиции, нито на големите приказки.

За стругаря от цех 160 на Завод 2 – Иван Аврамов денонощие току-що е приключил.

Един от хилядите в неговата 42-годишна арсеналска история. Толкова време, заедно с двугодишния войникълк в Царево, е посветил на оръжейницата.

Нещо повече:

минава за един от най-старите стругари

в нея, които в продължение на всичкото това време не сменят нито за миг работното си място. За четирите десетилетия в цеха знае всичко: дори историята на всеки пирон, забит там. Обяснява невероятната си привързаност към единственото място, където е работил и работи, с любовта към работата, с добрата бригада, в която попада, и с колективта.

Постъпва на работа в тогавашния МК „Фридрих Енгелс“ на 4 юни 1969 година. След като междувременно е загърбил казанльшкия механотехникум и воден от доброто име на фирмата, сам пожелава да завърши СПТУ „Фридрих Енгелс“ и да стане един от хилядите арсеналци. Беше престижно по онова време да работиш в оръжейницата и сега е така, но мнозина не го разбират, карат я ден да мине – друг да дойде, признава

от разстоянието на времето стругарят Иван Аврамов.

За всичкото това време през ръцете му са минали тонове детайли, извършили е стотици различни операции, най-тежката и сложната от които е била струговане на колянов вал за роторни машини.

Признава, че за него няма тайни в струговането и че дори и в свободното си време не се разделя с машината. Заради любовта си към работата и професията, която е сред редките изчезващи вече в държавата, заради отлива на млади кадри от нея, дори преди години си купил свой струг. С идеята – с приятели да започнат нещо свое. Не потържало, но за сметка на това сега всеки свободен миг прави нещо на машината за съседи и съселяни от Дунавци, където е роден и където прекарва почивните си дни.

Дългогодишният стругар от Завод 2 признава, че с годините се е научил да познава хората и доколко те се отдават на работата. По ръцете, по движенията, по начина, по който гледат машината, дори по походката, доверява Иван, който до пенсионирането си работи на универсален струг. Че от него ще стане добър работник, му предвършал още преподавателят по практика в някогашното заводско училище, вече покойник, Веселин Бугов. Дори след като завършил, учителят често идвала да го навестява в цеха. Там, на място, първият му наставник се оказал началникът на цеха Христо Вангелов, после Васил Костов и механикът Симеон Радев. Всички те „имат принос“ от

Иван да не стане селскостопански инженер, въпреки упорството години наред да учи в Селскостопанския институт в Русе. Работата ме дърпаше, обичах я, беше като първата ми любов, доверява от тегела на годините Иван

Аврамов.

Днес е благодарен и на настоящия си началник Николай Христов, който, след като се пенсионира преди 8 години на първа категория със 141 лева пенсия, му предлага да остане на работа в цеха. Бил нужен.

Това са едни от най-важните думи на признание за дългогодишния стругар, заслужил с работата и достойнство сегашното си присъствие в Алеята на славата. Там, където голямата фирма отеля място за своите първенци. Не приема портрета си в Алеята като нещо особено и важно в живота си, но признава, че това го вълнува и радва. По особен начин. Както и че би искал повече достойни хора да намерят своето място там. И че трябва посветили се на марката „Арсенал“ да я тачат, уважават и да дават всичко от себе си, защото държавата ни няма как да стъпи на крака, ако няма стабилна промишленост, добро машиностроение, а самото то – читави кадри.

Иван с болка споделя, че днес все по-трудно се намират хора за работа на универсални стругове. Тежко е, иска се добро здраве, добро познаване на машината и отлична техническа култура. Не всеки се хваща на такава работа, но хване ли се от сърце, чува ли песента на струга, щастлив ще е, твърди човекът, прекарал 42 години зад струга.

В последните 8 Иван е монтьор по поддръжката в цеха,

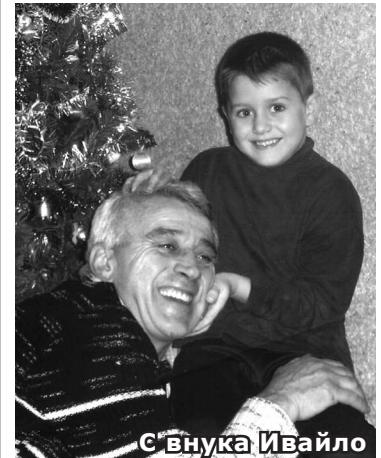
но никога не отказва да свърши нужна работа, да даде съвет на колега, да помогне. Благодарен е за всеки нов ден, прекаран във фирмата, независимо, че всеки ден може и да му е последен.

Пенсионер съм, на всеки 6 месеца ми подновяват договора, ако съм нужен и ако няма млади кадри за моето място. Готов съм да отстъпя, приел съм края, стига да има хора със сърце за работа, казва стругарят, „опериран“ от

началнически амбиции.

Готов е за края, въпреки че сам не може да си представи нито един ден без „Арсенал“. Твърди, че след него ще се посвети на дома и семейството си: има добра жена, която години наред е строителен техник в НИТИ, а сега работи в пречистителната станция край Овоощник.

Отвъд работата и дома

с внук Ивайло

голямата радост и гордост на стругаря Иван са двете му дъщери - Пенка и Виктория и двамата внучи:

по-големият Ивайло и малкият Божидар, който е само на година и половина.

Те са другата ми любов, доверява Иван, който е нещо като втори татко за големия си внук Ивайло, докато бащата е на мисия в Афганистан. Ивайло е вече в шести клас и от години танцува в ансамбъл „Палавници“, но в първите си седем години е рожба на арсеналската забавачница. Там дядо Иван е човекът, който води сутрин Ивайло в градината и вечер го прибира. И който има огромно желание да посвети внука си в тайните на стругарството.

Стига да иска, на линия съм, още държа, с ентузиазъм признава ветеранът – стругар.

За който всичко в държавата ни ще се нареди тогава, когато се намерят точните хора за точната работа, а не за дадена работа – човек.

Деляна Бобева

ДВЕ АБИТУРИЕНТКИ В ЕДНА АРСЕНАЛСКА КЪЩА

Снимките, които ви изпращам, не са за всенародно и всеарсеналско признание, а една нормална човешка радост. Такава сигурно имат интересно да арсеналци. Тази година имам две аббитуриентки.

Голямата ми дъщеря Ромина завърши Хуманитарна гимназия „Кирил и Методий“, а малката Антония завърши предучилищна група в детската градина „Буратино“ в „Арсенал“ АД. Успяхме с две арсеналски заплати и малко заеми да спретнем две хубавици.

Антония Ганевска успешно представи детската градина на градския конкурс за малката царица Роза. Изпълни песничка, която подгответе благодарение на музикалния педагог в градината.

Ако ви харесва подобна идея, може да откриете

те място за тазгодишните арсеналски абитетуриентки, с красиви снимки от абитетуриентските балове. На мен лично ще ми бъде много интересно.

С уважение:
**Таня Ганевска,
„Арсенал“ АД**

Мис Тони

Семейството с двете абитетуриентки

Бел. на редактора:

Това е първото писмо от „Арсенал“ АД, което получихме буквально ден, след като излезе брой 3 на „Трибуна Арсенал“. И искрено се зарадвахме на бързата реакция на колективата на фирмата, на всички читатели на вестника ни.

Сърдечно благодарим на Таня Ганевска за отзивчивостта и споделената радост с нас. Желаем ѝ да има още стотици поводи и пъти, в които да ни засипва с подобни споделени радости...

С интерес и любов ще чакаме и Вашите писма и снимки, уважаеми читатели на нашата редакционна поща:

didab@abv.bg или
на телефони: 0882 98 70 12, 0882 98 70 13, 0882 98 70 14 и
на вътр. тел: 24-55, 21-37 или 7-24-55, 6-40-94, 7-21-37

ЦАРИЦА РОЗА ДЕФИЛИРА С НОВИ ОДЕЖДИ

Царица Роза' 2011 – Симона Петкова и двете ѝ подгласнички участваха в Празника на розата в Казанлък в нови бални рокли.

Роклите са по идея на Дарина Йовчева, ученичка в специалността „Моден дизайн“ на казанльшката Професионална гимназия по лека промишленост и туризъм. Идеята – визията на цариците да бъде сменена, е на организаторите на Празника на розата – Община Казанлък и Фондация „Българска роза“. Те организирали конкурс сред учениците от 11 „в“ клас от модната специалност с изискването – новите рокли да бъдат по-modерни и царствени. Петима млади дизайнери се включили в конкурса, който печели Дарина Йовчева.

Роклите са ушити с помощта на преподавателката по

конструиране и дизайн инж. Милена Каракоянова с помощта на Мариика Ризова, също от гимназията по туризъм.

Новата визия на облеклото на Царица Роза е провокирана от идеята за цветята,

ефирността на розата и множеството орнаменти, обясни Каракоянова. Роклите наподобяват розов цвет. Изработени са от сатен и органза, с усещането за лекота и ефирност.

В последните 10 години

избраните да представляват Казанлък на празника девойки се обличаха в уникалните костюми на сценографа на общщинския театър „Любомир Кабакчиев“ – Кънчо Касабов, който има номинация за театралната награда „Аскеер“ за сценография. Костюмите на Кънчо Касабов въпълзват идеята за тракийската визия на Царицата и са своеобразна реплика на облеклото на владетелката, изписана в казанльшката Тракийска гробница от 4-ти век пр. н.е.

Роклите на момичетата се допълваха от сребърни накити – корона и обеци, ръчна изработка, на казанльшкия

мастор Любо Дудев. В последните години, обаче, постепенно гражданите започнаха да виждат Царица Роза без пълния комплект на традиционните ѝ атрибути. Част от ръкавите, елегантно напомнящи бодлите на розата, както и сребърните обеци, изчезнаха незнайно къде.

Тази година момичетата дефилираха със сребърни нови коронки.

За пръв път новите тоалети бяха показани вечерта на 1-ви юни на откриването на изложбата „Магията на цветята“ на „Искра“ 4.

Диана Рамналиева

ЯНКО ЗАПРЯНОВ - В УС НА НТС

Директорът на „Технологично и иновационно оборудване“ в „Арсенал“ АД

инж. Янко Запрянов бе избран за заместник-председател на Научно-техническия съюз /НТС/ в Казанлък по време на отчетно-изборното събрание на организацията, проведено в края на май. Домакин на форума бе Домът на наука и техниката в града.

Форумът прие основни насоки за работа през следващия 4-годишен период и свой бюджет.

Като главна цел на УС на НТС в Казанлък бе записано привличането на нови членове на Съюза, които могат да са, както колективни – фирми и юридически лица,

така и индивидуални. Друга важна цел е организирането на различни обучителни форми и курсове.

Предоставянето на възможно най-голям обем нова техническа информация и помощ е също една от целите на новия управителен съвет на НТС.

За председател на УС на НТС в Казанлък бе преизбран Дочо Василев, който ще се подпомага в работа от Янко Запрянов. Членове на УС станаха Александър Минчев от Завода за пружини в с. Крън, Тончо Чукалов и Васил Василев.

Деляна Василева

НОВА КНИГА ЗА СТАРИЯ КАЗАНЛЪК

Второто издание на „Забравено и неизвестно за стария Казанлък“ представи на 26-ти май в Историческия

в ИМ „Искра“. Присъствието по това време в Казанлък на д-р Кръстьо Кръстев, Антон Страшимиров, на автора на

Л. Китипова по време на представянето на книгата

музей „Искра“ Людмила Китипова – Попова. Малко известни и любопитни „картини“ от Казанлък в началото на миналия век, портрети на популярни местни личности и звезди, животът в Педагогическото училище, дало началото на културното преобразяване на Казанлък, са включени в книгата, представена от историка Момчил Маринов, уредник

първата българска опера Емануил Манолов, на Чудомир, Мара Чорбаджийска и десетки други учители е дало основата на новия културен дух на Казанлък, смята Людмила Китипова, която е дъщеря на известния изследовател на казанльшкия край Петко Китипов, написал преди половин век историята на родното си село „Миналото на Енина“ –

един образец на коректното и достоверно краеведческо изследване. Китипова – Попова е ползвала за книгата си огромния и богат архив, оставен от баща ѝ, който е основа и за други нейни книги. Голяма част от архива си Петко Китипов, прекарал по-голямата част от живота си във Варна, е предоставил на Старозагорския окръжен архив, сподели пред публиката дъщеря му. Китипова живее в Пловдив, по професия е химик, дългогодишен преподавател и доцент в Аграрния университет там.

Диана Рамналиева

КАЗАНЛЬШКИ УЧИТЕЛ ЩЕ ОБИКОЛИ ВИТОША

Казанльшкият маратонец Даниел Цокев ще участва в поредната Обиколка на Витоша - 100 километра бягане или колоездене - по избор! Началото е точно в полунощ на 2-ри юли, петък срещу събота. Желаете да премерят сили и дух могат да станат част

от спортната компания на казанльшкия учител.

В страницата си във Фейсбук самият Даниел Цокев е написал, че очаква „нова среща с добри приятели и дай, Боже, личен рекорд. Ще стане едно спортивно супер шоу...“

От години Даниел Цокев

предизвиква себе си в поредица различни маратонски участия. Той е сред най-редовните бегачи на казанльшкия стадион.

Цокев е преподавател в училището в село Осетеново, община Павел Баня. Зад гърба си има десетки участия в световни маратони, национални състезания и лични рекорди.

ТА

Харта за приятелство между Казанлък и Грас подписаха кметовете на двата града Стефан Дамянов и Жан-Пиер Лелю в присъствието на посланика на Френската република у нас Н.Пр. Филип Отие. Това се случи по време на тържествената сесия на Общинския съвет на Казанлък на 3 юни 2011.

УНИКАЛНО Е ДА ИМАШ ЧОВЕК, КОЙТО ТЕ ЧАКА И ОБИЧА

По друг начин обичаме, след като вече сме преживели разочарования и болка,
твърди певецът Веселин Marinov

Със съпругата Цветанка

За последните три седмици той гля три пъти на камбаньшка сцена. И всеки път събираше сърцата на хората в едно голямо сърце. Успяваше да ги изведе от техния реален свят и да ги потопи в другия - на музиката, любовта, сцената, болка, изпътата красота. Винаги съм се възхищавала на това му умение, на способността му да изправя хората на крака на неговите песни, на уникалната му дарба да пленява с музика и млади, и стари.

Той е един от честите гости на арсеналските празници. Не само заради тоглото приятелство, което го свързва с ръководството на фирмата, а и заради хилядите почитатели на музиката му, които искрено му се радват и го чакат. Роден е преди 50 години в с. Полски Тръмбеш. Завърши консерваторията, жени се, има дъщеря. Сега е щастливо влюбен в зрялата си любов Цветанка и признава, че е искрено щастлив.

Пеете вече 30 години. В следващите 30 отново ли ще е така?

- Пея повече от 30 години. Откакто преди много години бях в предучилищна подготовка, когато ме качиха на едно столче и запях „Когато бях овчарче“. И сега това е една от любимите ми песни. Дори смятах отново да я изпяя, с подходящ аранжимент, като първата песен, с която помня, че съм се изявил на сцена. Тогава съм бил 6-годишен, с къси панталони и тиранти. Колкото до годишнината, която сега отбелязвам - 30 години на сцена, на 2 декември 1981 година бе първият ми професионален ансамбъл с рокгрупа „Импулс“. Тогава бе много популярна група. Аз бях поканен да й стана солист, още докато бях в първи курс, първи семестър на консерваторията. Четири години бях с тази група, а след 1985 година започнах и самостоятелната си кариера като певец. До 1994 година бяха едни незнайни години, с много труд, пот, спечелил много награди, но едва след като през 1995 година се появи албумът ми „Горчиво вино“ с няколко песни в него - „За теб, България“, „Ти си любовта“, „Сълнце зайде“ се превърнаха в хитове, в незабравими до ден днешен шлагери, които хората пеят и все още обичат. Тогава нещата потръгнаха.

Наричат Ви новият Емил Димитров, приемате ли това?

- Това ме ласкае, защото Емил Димитров е мой любим изпълнител и благодарение на него аз съм станал певец. Едно време, като дете пеехме неговите песни, те бяха в нашия дом, тогава се слушаха само той и Лили Иванова, но аз и до днес харесвам повече Емил Димитров. Той е невероятно добър човек. Имах късмета дълги години да го познавам, да съм негов приятел, да слушам неговите съвети.

А как си обяснявате феномена, че на Вашите концерти има песни, на които публиката, независимо каква е, къде е, винаги става? Отдавате се на сцената или в музиката ви има магия?

- Не знам магията. Просто публиката винаги реагира много спонтанно. Никога никого не съм карал да ми става на крака. Но има такива песни, които просто взривяват публиката. Особено видно е това по морето, където хората са много различни, дошли с пари, малко или много за веселба. Тогава хората са такива, каквито им се иска да бъдат през цялата година. Тогава да видите какво става, какво пеене е по стадионите. Нещо невероятно!

Вие нямаете песен, която не е шлагер, нали?

- Напротив - имам много песни, които не са шлагери, но за тази публика, която идва в салоните, всички песни са шлагери - от първата до последната. Има едно единствено правило, за да се хареса дадена песен: да стигне до сърцата на хората. Когато всеки човек я почувства като своя. Тогава идва успехът и тези песни се превръщат в незабравими шлагери, песни, които нямат останява-

не.

Тази година ставате на 50? Как искате да преминат следващите 50?

- Чувствам се така, както бях в началото: пълен с ентузиазъм, с много емоция, с необяснимо чувство и желание за създаване на нови песни, да развивам фирмата. Не е лесно, особено в тези години. Но ми се пее, още много имам да излея на хората.

Нужно ли е да си в личен план щастлив, за да се раздаваш за хората?

- Много е важно това. Проблемите в живота ни, политиката, нямането, всичко това е част от онова, което е до дома ни. До вратата. Когато човек заключи вратата след себе си, е уникално да имаш човек, който те чака и обича. Който е наготовил нещо вкусно за теб, тръпнеш за неговия дъх, за миризмата му. И ти става уютно, топло. Това са нещата, които дават възможност на всеки човек да се реализира, на всеки мъж да се чувства силен и сигурен, качествен и рационален, по-добър в онова, което прави.

Вярвате ли във всичко, което пеете?

- Да, аз съм преживял всичко това. И мъката, и раздялата, и разочарованието, и патриотичното чувство, но най-вече любовта. Която не винаги е била щастлива, но всичко това е част от живота ни.

Как бяга Веселин Marinov от любов, която го прави нещастен?

- Аз не съм си поръчвал разлюб-

ването, но тези неща наистина се случват, защото с годините хората се осъзнават, решават, че не се познават достатъчно, че предателството, разочарованието са

свързва с него?

- Едно голямо приятелство. Николай е уникален. Аз му се възхищавам, защото той е на върха на огромна структура и в тези трудни години успява да дава хляб и стабилност на хиля-

приятели. Той е много лиричен и чувствителен човек, има дар слово и много интересни хрумвания. Преди време ми беше изпратил картичка по личен повод, пожеланието в нея беше съставено от заглавия на мои песни. Беше тол-

повече, отколкото добрите неща, които ни свързват. Особено сега, когато парите станаха всичко. Тъжно ми е, че младите хора никога няма да разберат какво е чувства. Аз имах късмета да живея младостта си в друго време, но това бяха години, в които хората се обичаха. Тъжно е, че сега това усещане вече го няма. Материалното надделя и е над всичко, превърна се във водещо в нашите отношения.

Вие как се лекувате от не-любов?

- Не се лекува. Просто човек се затваря в себе си. Аз, когато преживях голямата раздяла на живота си, бях се затворил задълго в себе си и дори самотата започна да ми харесва. Започнах да не искам да излизам. Лечението от това е да имаш възможността да срещнеш онзи човек, който да разбира всичко това. Защото много хора не го срещат. Много хора така си и отиват, без да го срещнат този, другия, половина на едното цяло. Щастливи са онези, които могат да у целят тази друга половина. Съдбата да ти даде възможност да споделиш живота си с нея. Аз съм щастлив, защото срещнах любовта. Защото, когато съдбата ти даде шанс да срещнеш любовта на 46 - 47 години и признаеш пред себе си, че си я срещнал, значи наистина е така. Защото за подобно нещо се иска и голяма доза смелост, която не винаги човек намира в себе си. На младини се влюбяваме по един начин, в зрелите си години по друг. Може и затова в зрелите години любовта ни да изглежда по друг начин. По друг начин обичаме, след като вече сме преживели разочарования, болка.

Във всичките си концерти в Казанлък, които сте имали, винаги сте благодарили на Николай Ибушев. Това направихте и по време на последния си концерт. Какво Ви

ди хора. А оттам и стабилност на един град. Николай Ибушев е от онези големи български ръководители, в които ми е надеждата, че те ще бъдат една от причините държавата ни да се оправи, а хората да бъдат по-щастливи занапред. Не можем да вървим напред, ако няма добри водачи, хора-локомотиви.

Той има ли своя Ваша песен?

- Той обича всички мои песни. Ние сме много добри семействи

кова мило и човешко. Пазя тази картичка като скъп подарък.

Коя Ваша песен би му отива-

- „Без любов“ се казва песента ми, която би му отивала. В нея се казва: „Боже, мили, искам да съм млад; Боже, чуй едничкия ми зов. Ако искаш, остави ме в ада, но не ме оставяй без любов!“.

Деляна Бобева

КАЛЕНДАР

Казанлък, България, Съят

10 юни - 175 г. от смъртта на френския учен Андре-Мари Ампер.

11 юни - Задушница. Св. Богородица - Достойно ест. Вартоломей. Празник на икономистите.

12 юни - Петдесетница. Световен ден против детския труд. Ден на работниците от леката промишленост.

13 юни - Св. Дух. 1991 г. - Един от запазените екземпляри от Декларацията за независимост на САЩ е продадена за 2 420 000 долара - най-високата цена, плащана някога за печатно произведение.

14 юни - Световен ден на кръводаряването. 155 г. от рождениято на Димитър Благоев-Дядото. 1951 г. - Във Вашингтон е представен първият компютър за масовия пазар. 65 г. от рождениято на актрисата Виолета Гинdeva. 200 г. от рождениято на Хариет Бичер Стоу - американска писателка /"Чично Томовата колиба"/.

17 юни - Световен ден за борба със сушата и увеличаването на пустините. 2001 г. - Парламентарните избори у нас са спечелени от НДСВ.

18 юни - 75 г. от смъртта на Максим Горки - руски писател /"Майка"/.

19 юни - Неделя на всички светии. Петрови заговезни. Преп. Паисий Хилендарски. Международен ден на бащата. Ден на българската енергетика. 30 г. от смъртта на Драгомир Асенов - български белетрист и драматург /"Рози за д-р Шомов"/.

20 юни - Преп. Наум Охридски. Световен ден на бежанците. 145 г. от рождениято на Петър Топузов - основател на музей "Искра" и на в. "Искра".

21 юни - Международен ден на слънцето. 145 г. от рождениято на Стоян Попов - Чичо Стоян, детски писател. 215 г. от смъртта на Робърт Бърнс. 2000 г. - СЗО: България е на 102-ро място по качество на здравното обслужване от 191 страни.

22 юни - Международен ден на модата. 15 г. от смъртта на народната певица Недялка Керанова.

23 юни - Световен олимпийски ден. 130 г. от рождениято на Лазар Добрич - доайен на българския цирк.

Подбор: Мария Рашкова

ВРЕМЕ ЗА ЖЕНИ

Кръшкач ли е той?

Немският психолог Карл Гюнтер е разработил тест, с помощта на който жената може да разбере склонен ли е партньорът ѝ към съпружеска изневяра. Верността на този тест е 99,999....%

1. Какъв цвят харесва?

- а) червен – 10%
- б) зелен – 5%
- в) син – 3%
- г) черен – 1%

2. Каква геометрична фигура предпочита?

- а) кръг – 1%
- б) квадрат – 5%
- в) триъгълник – 10%
- г) трапец – 15%

3. Помолете го да назове някакъв музикален инструмент. Кой ще бъде първи?

- а) клавирен – 15%
- б) ударен – 3%
- в) духов – 7%
- г) струнен – 1%

Резултати:

Не повече от 16%. Нямаете повод за тревога – живеете с примерен домошар.

До 51%. Поведението на мъжа ви не излиза от рамките на обичайното.

Той може да пофлиртува, да хареса някоя ваша приятелка или своя колежка, но рядко изневерява, а и трябва да събере смелост за това.

До 71%. Този мъж е способен да започне роман извън семейството.

Ако сумата е над 71%, трябва да упражнявате постоянен контрол, защото съблазните се изливат върху него от всички страни и той не смята да им се противопоставя.

КОЛОНКА НА РЕДАКТОРА:

Уважаеми арсеналци, казанчани,

В тази запазена вестникарска територия пазим място за личните позиции на всички, които имат какво важно да кажат на всички нас, родените в България, останалите в Родината, работещите в нея, с надеждата държавата ни и градът, в който живеем, нашето село и община да се превърнат в едно уютно и добро за живеещ място. В къщче, в което човек да има желание да пази корените си, като ги укрепва и пуска все по-дълбоко.

Откриваме тази наша съвместна рубрика, която, надяваме се, заедно да списваме, с едно стихотворение. Детско.

Но само привидно детско и само привидно – просто едно стихотворение на едно малко българско момиче – Тания.

За щастие или нещастие, ро-

дено далеч от България, в Ню Йорк, Америка. Преди дни, навръх 24-ти май, това стихотворение на 11-годишната

Тания стигна до моята поща, препратено от професор Кръстьо Петков, като елегантен отговор на куп мои въпроси за интервю, с които го засипах.

След финалните думи на краткото стихотворение на малката Тания нямаха думи, с които да върна отговор.

Заштото се оказа, че тези, които идват след нас и които мислим за малки, са по-мъдри от нас. И по-прозорливи. И по-безкомпромисни. И по-смели.

И яростно могат да ни шамаросат, ако продължаваме да я караме така.

И което е още по-важно: няма да ни простят, ако оставим Дякона още дълго да спи в душите ни!

С уважение:
Деляна Бобева

Писмо до Левски!

...Спи, Дяконе! Не се събуждай!
Остани в незнайния си гроб!
Добре си ти. От там не виждаш
...Съдбата на достойния ни род.
Не виждаш майките, които днес
не раждат.

Стариците край кофите за смет.
Бащите с джобове празни, в
ръцете с куфари и здравец за
късмет.

Децата ни са вече на изчезване.

Селата мъртви. Пусти градове.
Строим хотели, паркинги, гаражи.

Край просяка минава Бебе. Ве.
На пътя към Европа се продават
в ръцете с кукли малките моми.
Те детството си в сънища съ-
нуват, стаена скръб в очите им
гори.

...Спи, Дяконе! Не се събуждай!
Добре си там под тази черна
пръст.
Завиждам ти за туй, че не до-
чака мечтите си, разпънати на
кръст.

Тания, 11 години, ученичка,
Ню Йорк, Америка

„Тайно оръжие“

Уважаеми наши читатели, арсеналци!

Това е рубрика за очите и сърцата. Всеки от вас може да намери място в нея или да стане идеолог на по-редната всенародна радост, като ни посочи или изпрати снимки на свои фаворити, колеги, шефове и познати, работещи на територията на „Арсенал“ или имащи сантимент с близки до „Арсенал“, които освен с ум, блестят и с щедра природа и радваща окото визия.

Това не е запазена женска територия, защото светът няма как да ста- не по-красив, ако за него не работят поне двама.

Бъдете смели и не жалете лента, пик- сели и памет, снимайте и пращайте, за да има на какво да се радват очите

тогава, когато душите тъгуват.

А и как беше: красотата ще спаси света!

Убедени сме, че в „Арсенал“ „светът е голям и спасение дебне отвсякъде“.

Вашите снимки или идеи за за- служващи всенародната и всеарс- налска радост красавици и хубави можете да изпращате на следния адрес: didab@abv.bg или пък да по- ръчвате специална фотосесия на тел- ефон: 0431 / 6 40 94; 0882 98 70 13 А наш ангажимент е нищо хубаво да не пропуснем!

P.S.: **Пари от нас за радостите очни не очаквайте, но пък що радост е да знаеш, че „и ний сме дали нещо на светът“...**

Име:
Пламена Ненова Бонева

Месторабота: Работи в отдел 105 - Икономически, „Арсенал“ АД

Длъжност: Зам.ръководител от-дел „Икономически“

Години: 23

Зодия: Козирог

Хоби: Обича разходките сред природата и интерес- ните места из България.

сн. М. Маденджиян

В следващия брой четете:

- Работническото здравеопазване – проблеми и надежди
- Младите специалисти: избор или липса на избор
- Отчет на групата общински съветници на Експерти за Казанлък
- Ветерани: Янка Спасова - Арсеналски радио години
- Тези и още много интересни статии и ин-тервюта четете в брой 5 на Трибуна Арсе- нал, 24-ти юни

Шанс за печалба

Кабелен оператор „Би Би Си Кейбъл“ обявява конкурс за най-интересна и провокативна абитуриентска снимка.

Най-добрите и оригинални фотоси ще бъдат подредени в специална експозиция в Клиентския център на Оператора, а предизвикалата най-много овации фотография ще получи и голямата награда на „Би Би Си Кейбъл“ – подарък – лап-топ, който ще съпътства и радва дните ви след бала.

Преживявайте, радвайте се и се снимайте! И не забравяйте да изпращате после!

Вашите интересни и бликащи от живот снимки очакваме до 25-ти юни на адрес: гр. Казанлък, „Би Би Си Кейбъл“ ООД, бул. „23-ти Пехотен Шипченски полк“, №11 или на електро-нен адрес: vili_bbc@abv.bg; didab@abv.bg

Резултатите от конкурса ще бъдат обявени на 30-ти юни.

Повече информация за конкурса може да получите и на телефон: 0431 6 21 81 или 0892 230 181, както и на сайта на „Би Би Си Кейбъл“ www.bbccable.net

Очакваме ви!